

Історія з маминим чоботом

Анатолій Григорук

Якось за кілька днів до Нового року, коли настала вечірня година і всі в хаті вже ладналися до сну, Іванкова мама, ніби між іншим, сказала:

— Завтра проскочу навідаю наших Марусю та Степана. Давненько вони голосу не подають. Ви, мамо, — звернулася вона до Іванкової бабуні, — здається, хотіли їм щось передати. То наготуйте з вечора, бо я піду на електричку, ледь почне на світ благословлятися.

— І я з тобою, — квапливо вигукнув Іванко.

— Е, ні! — заперечила мама. — Ти лишишся з татом і бабунею. Не буду я тебе серед зими, в мороз, за собою волочити. Та й в електричці зараз, напередодні свят, не протовпишся. Ще грип у цьому стовковиську підхопиш.

Іванко, як джміль, що не знайшов у квітці меду, сердито загув:

— Не лишусь я з бабунею. Вона мені їсти не дає. І тато зі мною не грається.

— Оттакої! — вдарила об поли руками бабуня. — Це ж коли я тобі, безсоромнику, їсти не давала?

Та Іванкові зовсім не було соромно, що даремне наговорює і на тата, й на бабуню. Він опустився на підлогу й уже не як джміль, а як бичок-третячок на всюхату заревів:

— Я теж до рідненької тіточки Марусічки хо-очу. Повезти до неї ви давно мені обіцяли. Та щоразу обдурюєте...

І він зайшовся таким гірким, таким нестримним плачем, ніби настав для нього кінець білого світу.

— Ну, гаразд, гаразд, — стала заспокоювати Іванка мама. — Досить ревти. Тільки сам поміркуй: тобі що, твоє власне здоров'я не дороге? Ти захворіти хочеш? І ще, чого доброго, в лікарню потрапи?

— Не дороге! Хочу! — голосно шморгаючи носом, гнув своє Іванко.

— От пуста голова! — докірливо похитала головою бабуня. — І в кого він, такий упертюх, удався!

Проте мамі стало жаль Іванка. Отож, щоб утихомирити його, вона примирливо сказала:

— Хоч ти й вередун, і неслух, і плакса-вакса, але візьму тебе та як, не дай Боже, захворієш, то начувайся. Я тобі твою впертість пригадаю.

А сама подумала: "Завтра подамся на вокзал, коли цей верескун ще останні сні додивлятиметься. А як прокинеться і зчинить гвалт, то вже бабуня з татом якось дадуть йому раду..."

Минула ніч. Коли почало світати, мама швиденько налаштувала сумку, одяглася, кинулась взуватися, аж одного чобота — нема. Вона туди, вона сюди — обнишпорила шафу, весь передпокій. Бабціна, татова, Іванкова взуванка — на місці, а от її правий чобіт зник, ніби його лизь злизав.

Мама втомлено сперлася на одвірок, і вкрай спантеличена, не знала, що й подумати.

Аж тут виповз із своєї кімнати сонний Іванко і, позіхаючи та тручи кулаками очі, докірливо сказав:

— Я знав, що ти мене обдуриш. Тому твого чобота під ковдру собі сховав. У целофановому кульку. Щоб простирадло не замастилося.

— Ох ти ж шкодо моя! Що з тобою робити! — незлостиво посміхнулася мама. — Давай уже, швиденько збирайся, та й поїдемо до твоєї рідненької тіточки Марусічки.